

Ο ΙΣΤΟΣ ΤΗΣ ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ

Πότε επί τέλους θά βροῦν τὰ δυστυχημένα παιδιά, πού εἶχαν τήν κακή τύχη νά γεννηθοῦν ἔξω ἀπό τίς συνθηκές πού ἀπαιτεῖ ὁ νόμος, τήν προστασία πού τοὺς ὑπόσχεται διαρκῶς τὸ κράτος, πότε θά βρεθῇ μιὰ κυβέρνησις πού νά κάνει τήν προστασία αὐτὴ πραγματική; πότε θά πάψουν οἱ διάφορες κυβερνήσεις πού διαδέχονται ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, ἀπὸ τὸν καιρὸ πού πρωτοἄρχησε νά πέρνει μορφή ὁ πολύπαθος νόμος «περὶ ἐξωγάμων τέκνων», νά τοῦ ἀφαιροῦν διαρκῶς ἀπὸ ἕνα κομματάκι ὡς πού τὸν κατάντησαν σχεδὸν ἀνύπαρκτο; Ἐπὶ τὴν μιὰ μεριά ἀπαλλάσσουν τοὺς παντρεμένους ἀπὸ κάθε εὐθύνη γιὰ τὰ παιδιά τους τὰ ἐξώγαμα γιὰ νά μὴ διαταραχθῇ δῆθεν ἡ οἰκογενειακὴ γαλήνη (!!!), ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ ἀνύπαντρος νά εἶναι ὁ πατέρας καὶ ἀκόμα ἂν ἀποδειχθῇ ἡ πατρότητά του τὸ πολὺ πολὺ πού ἔχει νά πετύχει ἕνα παιδί φτωχῆς κοπέλλας εἶναι ἕνα κομμάτι ψωμί γιὰ νά μὴν πεθάνει τῆς πείνας. Καὶ αὐτὸ ἀκόμα τὸ ξεροκόμματο, εἶναι ἀμφίβολο ἂν θά τὸ πετύχει, γιὰ πού νά τὰ βγάλει πέρα μὲ τὰ δικαστικὰ ἐξόδα ἢ φτωχεῖα γυναικούλα; Ἐἴτσι ἀντιλαμβάνεται τὴν προστασία τῆς ἠθικῆς τὸ ἐπίσημο κράτος, εἴτοι φαντάζεται πὼς μπορεῖ νά στηρίξει τὴν οἰκογένεια. Μὲ τὴν ἀσυνείδησιν τοῦ ἀντρός μὲ τὴν καταδίκη τῶν παιδιῶν πού δὲν ἔχουν καμὴν εὐθύνη γιὰ τὸν τρόπο πού ἦρθαν στὸν κόσμον, μὲ τὸ νά δημιουργεῖται μιὰ τάξη ἀθλίων προλεταρίων, μιὰ τάξη πού μεταλλάσσεται μὲ τὴν πίκρα τῆς ἐγκατάλειψης καὶ τῆς καταφρόνιας ἀπὸ τὴν πολιτεία καὶ τὴν κοινωνία.

Καὶ μὴν ξεχνᾶμε τὸ χειρότερον. Πὼς ὁ ἠθικὸς αὐτοσυργὸς στὶς ἐκθέσεις καὶ τὶς παιδοκτονίες γιὰ τίς ὁποῖες τιμωρεῖται μονάχα ἡ γυναίκα, εἶναι ὁ ἄντρας,

πού μένει ἀτιμώρητος καὶ τὸ κράτος πού ἀνέχεται τὴν ἀδικία στὴ γυναίκα καὶ πού ἀπαλλάσει τὸν ἄντρα ἀπὸ κάθε εὐθύνη.

Ὁμολογοῦμε πὼς μᾶς εἶναι ἀκατανόητη μιὰ τέτοια ἀντίληψη τῆς ἠθικῆς. Θάλεγα ἀκόμα καὶ μιὰ τέτοια ἀντίληψη τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας. Γιὰ πρῶτα πρῶτα ἢ ἐκθεσιῶν τῶν ἀνεπιθύμητων παιδιῶν ποῖον βραβεῖται οἰκονομικῶς; ποῖον ἄλλον ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ κράτος πού ἀναλαβαίνει τὴν διατροφή τους; Ἐπειτα καὶ ἂν ἔχει τὸν ἠρωϊσμό νά τὸ κρατήσῃ ἢ μάνα κοντά της τὸ παιδί αὐτό, τί εἴδους παραγωγικὸ στοιχεῖο θά εἶναι γιὰ τὴν κοινωνία ἂν μεγαλώσῃ μέσα στὴ φτώχεια καὶ τὴν ἀμάθεια; Ὅσο πὺρ γεμάτη ἀπὸ ἀκατάρτιστους ἐπαγγελματικὰ πολίτες εἶναι μιὰ κοινωνία τόσο πὺρ πολὺ θά βραβεῖται τὸ ἴδιο τὸ κράτος μὲ τὸ νά μὴν ἔχει δυνάμεις παραγωγικὰς. Ἐπὶ λοιπὸν νά προσπαθεῖ τὸ κράτος ἐπιβάλλει τὰ βάρη αὐτὰ σκεῖνοντες πού ἔχουν ὑποχρέωση νά τὰ φέρουν ἀρκεῖται σὲ δηλώσεις ἠθικολογικῆς καὶ φιλολογικῆς προστασίας μὲ νόμους πού εἶναι γεμάτοι πόρτες γιὰ νά ξεφεύγουν ἐκεῖνοι ἀκριβῶς πού ζητεῖ δῆθεν νά πιάσει.

Καὶ εἴτοι προνοῦμε τὴν ὥρα μας φτειάνοντας καὶ χαλώντας νόμους μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος.

Ἡ μακαρίτισσα ἡ Πηνελόπη εἶχε κάποιον σλοπὸ ὑφαινοντας καὶ ξεῦφαινοντας τὸν περίφημον ἱστόν της. Κοίταζε πὼς νά ξεγυλάσει τοὺς μνηστήρες πού τὴν τριγύριζον ὡς πού νά γυρίσει ὁ Ὀδυσσεύς.

Ἐμεῖς ὁμως ποῖον ζητᾶμε νά ξεγυλάσουμε;

Ἡ μήπως τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ μας;

Αὔ.Θ.